

ги тѣ, що сѣ достигнѣли до насѣ, тоестъ въ първа та книга на Моисея, Сидонъ, столица та финикійска, е нареченъ „*Първенецъ на Ханаанъ*.“ А Ханаанъ наричали Евреи тѣ сичкія брѣгъ на Средиземно то Море, отъ Мала Азія до Египетъ, и тѣзи еврейска дума значи: „*шърговска страна*.“

Малка та тѣзи страна занимавала тѣсна прибрѣжна тѣсма по край Средиземно то Море; широчина тя имала едвамъ петъ мили, а дължина — не повече отъ 2¹/₂ мили. Отъ друга та Азія ъ отдѣляли високи тѣ планены Ливанъ и Антиливанъ. Земя та ѣ была каменита, неплодна и неспособна ни за земледѣліе, ни за скотоводство. И тѣй Финикіяны тѣ были принудены да са обрнѣтъ къмъ море то, като единствененъ источникъ на тѣхно то благоденствіе, море то, което предъ сичко, давало имъ рыба изобилно.

Рыболовство то запознало Финикіяны тѣ съ морето и съ опасности тѣ му. Срѣщо тѣхъ былъ островъ *Кипръ*: тѣ построили кораби и преминѣли на острова. Кипръ былъ вече доволно населенъ и тамошни тѣ жители не рачали да пущать у тѣхъ си Финикіяны тѣ, отъ боязнъ да не срѣшнѣтъ врагове въ тѣзи чужеземцы. Но Финикіяны тѣ, съ хитрость и сила сполучили да излѣзатъ на брѣга; тѣ намѣрили тамъ много, кое то имъ трѣбало и, като награбили едно друго отплавали пакъ на своя брѣгъ. Този морскій походъ възбудилъ мѣжество то на тѣзи хора и ги направилъ хитры и изобрѣтателны. Финикіяны тѣ повторили свои тѣ походы и като съгледали, че простодушны тѣ и неопытны островитены цѣнѣтъ високо малки и пѣстры играла, довели имъ голѣмо множество и ги мѣнували на други стоки. Но Финикіяны тѣ не забравили и прежнѣ то си хищничество: кога имъ са падало, тѣ открадвали и хора съ себе си и ги продавали въ робство. Скоро тѣ знаили да поведѣтъ работы тѣ тѣй, щото Кипряны тѣ да работѣтъ за тѣхъ. Финикіяны тѣ имъ докарвали за мѣна що имали самы, а придобиты тѣ произведенія на страна та и издѣлія та продавали въ други